

عنوان مقاله:

مفهوم نبوت در عهد عتیق و زبان عبری با مقایسه در قرآن

محل انتشار:

فصلنامه سفینه، دوره 8، شماره 31 (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

شیرین رجب زاده - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشکده الهیات دانشگاه الزهرا

حجت الله جوانی - استادیار دانشکده الهیات دانشگاه الزهرا

خلاصه مقاله:

نبوت از مفاهیمی است که بین ادیان الهی مشترک است. در دو دین آسمانی یهود و اسلام، خداوند فردی را که نبی اوست انتخاب می کند تا پیامش را به مردم برساند و آنان را در مسیر هدایت و کمال قرار دهد. در مقایسه این مفهوم در این دو دین الهی، به وجوه اشتراک و افتراقی برمی خوریم: در هر دو دین، نبی الهی متصف به اوصاف الهی است، نبی الهی برای رسیدن به پیام خداوند از طرق مشابهی بهره می گیرد، در هنگام دریافت وحی الهی، ثقل وحی موجب تغییر احوال او می شود و در هر دو دین، انبیای الهی از مراتب و درجاتی برخوردار هستند. در عین حال، اختلافاتی نیز مشاهده می شود؛ از جمله اینکه در دین یهود، علاوه بر مردان در میان زنان نیز نبوت رایج است، انبیای بنی اسرائیل به طور گروهی و دسته جمعی نبوت می کنند و دچار خلسه گروهی می شوند. در عهد عتیق علاوه بر نبوت الهی و راستین بحث نبوت دروغین مشاهده می شود.

کلمات کلیدی:

قرآن، نبوت، نبی، تشابه، عهد عتیق، افتراق، قرآن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1264181>

